

KUMMA

NÄYTESIVUT

Helena Immonen

NÄKYMÄTÖN MILANNA JA SISIMANTERI

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

ELÄMÄ ILMAN KUPARIA

Auringonnousu oli imelän vaaleanpunainen, sellainen kuin hattara on tullessaan tuoreena ulos hattarakoneesta.

Milanna katseli yhä ylemmäs kurottavia säteitä makuupussistaan ja venytteli raajojaan raukeana. Kun unenrippeet karisivat hippunen kerrallaan silmiltä, alkoi Milanna muistaa, mitä edellisenä päivänä oli tapahtunut.

He olivat olleet Kuparikarnevaaleissa. Ensin Hönttiäisen oli nähnyt Timin pikkusisko Sinna, sitten lapsi toisensa perään. Se oli laittanut liikkeelle dominoefektin, joka johti näkymättömyyden loitsun purkautumiseen.

Milanna kohottautui istumaan ja näki, että peti hänen vierellään oli tyhjä. Timi seisoj lasisen kupolin reunalla punakardinaali olkapäällään. Lintu oli nimeltään Tulitähti. Se puski päätään Timin poskeen ja suki välillä sulkiaan.

Piilotettu puutarha oli hiljaa. Se uinui vielä, ei ollut herännyt

tähän uuteen aamuun, joka oli erilainen kuin mikään muu aamu koskaan aiemmin. Näkymättömistä oli tullut näkyviä, eikä kaupunki ollut enää Näkymättömien kaupunki. Mikä se sitten oli? Sitä Milanna ei tiennyt. Ehkä asukkaat nimeäisivät sen uudelleen.

Milanna nousi ja käveli Timin viereen. Vaaleanpunainen hehku oli haalistumassa taivaalta. Se antoi tilaa taivaansinelle.

Milanna painoi otsansa lasiin ja katsoi alas kadulle. He olivat korkealla, suipon rakennuksen huipulla, jossa Piilotettu puutarha sijaitsi heijastelasin sisällä. Kadulla oli hiljaista. Mitähän näkymättömät ajattelivat, kun heräsivät ja katsoivat itseään peilistä? Tai entiset näkymättömät, Milanna korjasi omia ajatuksiaan.

Punakardinaali päästi kimeän äänen ja lennähti puutarhan puiden lomaan. Timi vilkaisi linnun perään ja katsoi sitten Milannaa.

”Mennäänkö alas?” hän kysyi. Äänessä häivähti epärointi. ”Vai haluatko olla vielä hetken rauhassa?”

Milanna pudisti päätään.

”Ei kun mennään vain.”

Timi avasi lattialuukun ja laskeutui tikkaille. Ne johtivat avaraan pyöreään tilaan, rouva Marmeladin ateljeehen.

Edellisen illan juhlan jäänteet olivat sikin sokin joka puolella. Ruokaa oli jäänyt pöydille, ilmapalloja vaappui katonrajassa ja muutama leijaileva lamppu paloi vielä himmeää valoa. Täällä oli juhlistu loitsun raukeamista melkein aamuun asti.

Timi käveli pitkän pöydän luo ja tarttui möttöseen: pieneen

pyöreään leivottuun nyyttiin, jonka sisällä oli juureksista ja kananmunasta tehty massa. Taikina oli vieläkin rapeaa ja rusahti hampaiden välissä.

”Nämä on niin hyviä”, Timi sanoi ja pyyhki suupeliään. ”Maista vaikka.”

Milanna nappasi möttösen käteensä ja työnsi sen kokonaisuina suuhunsa. Hän piti Näkymättömien kaupungin leivonnaisista, etenkin suolaisista sellaisista. Kaupungissa osattiin tehdä todella hyvää taikinaa.

”Mikähän kaupungin nimi nyt on?” Milanna kysyi ja tarttui toiseen möttöseen.

”En tiedä”, Timi vastasi. ”Minusta siitä voitaisiin vaikka äänestää. Ja kuka vain saisi ehdottaa vaihtoehtoja!”

”Hyvä idea”, Milanna nyökkäsi.

”Hyvää huomenta *darlings*”, kuului jostain päin ateljeeta. ”Oletepa aikaisin hereillä... Tulkaahan sitten teelle.”

Rouva Marmelad kuulosti vasta heränneeltä, ja kuuluikin haukottelevan perään. Milanna ja Timi puikkelehtivat laatikoiden välistä, kunnes näkyviin ilmestyi tuttu matala pöytä ja plyysimatto. Rouva Marmelad istui matolla pitkä kuparinen aamutakki päällään ja kaatoi juuri itselleen teetä.

”Tiedän, tiedän”, rouva Marmelad huokaisi ja haukotteli taas. ”Minun on hankittava uusia vaatteita.”

”Sinun ja muutaman muun”, Timi naurahti.

Jostain taaempaa kuului korskeaa kuorsausta.

”Okko siellä vielä nukkuu”, rouva Marmelad sanoi ja katsahti viimein Milannaan ja Timiin. Sitten hän hengähti äänekkäästi ja veti käden suunsa eteen.

”Milanna!”

Milanna tunsi punan nousevan poskilleen. Punan, jota rouva Marmelad ei voinut nähdä. Mutta Timi näki ja puristi Milannan olkapäätä rohkaisevasti.

Kaikki kaupungin asukkaat olivat eilen muuttuneet näkyviksi, Milannakin heidän mukanaan. Mutta sitten heidän *Näkymättömien kaupungin kielletyn historian* lainausaika oli ollut umpeutumassa, ja he joutuivat juoksemaan keskellä yötä pitkin konditoriakortteleita. He eivät ehtineet palauttaa kirjaa ajoissa (vaikka Milannan mielestä he olivat ajoissa ja heitä huijattiin), joten he olivat joutuneet hyväksymään Kadonneiden kirjojen kirjaston myöhästyneen lainan palautusehdot. Kirjasto antoi heille haastavan tehtävän: kirjastosta oli kadonnut vaarallinen *Viheliäisten vihaisuuksien vihtomiskirja*, ja sen oli vienyt historian ovelin varas, Kettu. Milannan ja Timin tehtävä oli hankkia kirja takaisin kirjastolle, jotta Milanna voisi palauttaa lainaamansa teoksen ja saada takaisin oman arvokkaansa, jonka oli antanut pantiksi – keltaisen sammakon taikakiven, jonka avulla Milanna pääsisi kotiin.

Rouva Marmelad ei vielä tiennyt uusimmista käänteistä mitään. Kun Milanna ja Timi olivat palanneet takaisin, he olivat livahtaneet

Piilotettuun puutarhaan sanomatta sanaakaan.

Tilanne oli nimittäin se, että osana Kadonneiden kirjojen kirjaston antamaa tehtävää Milanna oli saanut toivoa jotakin asiaa, joka auttaisi heitä tehtävän suorittamisessa. Ja Milanna oli toivonut, ennen kuin oikeastaan ehti edes ajatella asiaa, näkymättömyytensä takaisin.

Milanna oli siis nyt ainoa ihminen entisessä Näkymättömien kaupungissa, joka edelleen oli näkymätön.

”Milanna”, rouva Marmelad toisti. ”Mitä on tapahtunut?”

Milanna yritti avata suunsa ja kertoa, mutta hän ei kyennyt. Hän ei tiennyt, miten olisi perustellut pyyntöään ihmiselle, joka oli omistanut lähes koko elämänsä näkymättömyyden loitsun karkottamiseen.

Timi tuijotti hetken varpaitaan, mutta katsoi sitten rouva Marmeladin selityksiä vaativiin kasvoihin. Hitaasti hän selosti, mitä edellisenä iltana oli tapahtunut. Rouva Marmelad veti pari kertaa henkeä ja hänen silmänsä laajentuivat, kun tarinassa oli jännittäviä käänteitä. Hassua, miten kuparimeikin alta tällaiset ilmeet jäivät piiloon. Nyt Milanna huomasi, miten ilmeikkäät kasvot rouva Marmeladilla oli.

”Vai sellaista”, rouva Marmelad mutisi, kun Timi oli lopettanut. Hän hiveli leukaansa ja nyökytteli päätään. ”Minkäs sille sitten mahtaa, asiat ovat niin kuin ne ovat. Voitte luottaa minun ja Okon apuun tässäkin ongelmassa”, hän tokaisi sitten ja tarttui

teekuppiinsa.

Milanna ja Timi vilkaisivat toisiaan helpottuneina ja istuivat pöydän ääreen. Milanna tarttui teekuppiin, johon rouva Marmelad kaatoi inkiväärihunajateetä. Hän hörppäsi kuumaa juomaa ja tarttui kullanuskeaan paahtoleipään.

Ruoka oli jälleen herkullista, ja syömisen jälkeen mieli parempi. Milanna tunsu sormenpäidensä kihelmöivän. Olisi aika ryhtyä ratkaisemaan mysteeriä.

